

פרק 14 הלומות סגולים וסודות אפלים

לנו ברירה, אלא לבלות מדי פעם עם נחמי. מהם התנאים שנציב?"

"נאמר לה שאנחנו מוכנים לצאת עם נחמי רק אם היא תשלם לנו על כך", מנתר פוש ממקומו.

"ואני אומר משהו הפוך", סותר אָגו את פוש בביטחון. "הבילוי עם נחמי יהיה התשלום שאנחנו מעניקים לעלקא

תמורת המגורים אצלה".

"לא היינו אמורים לחפש עבודה?" מזכיר סופר בקול טרדני תוך ליטוף שרביטו.

"שכחת שאנחנו עצלנים?!" מזכיר פוש בעוקצנות. "וחוץ מזה, שלא שכחנו. אנחנו פשוט מומתינים לשמוע על הצעת עבודה הולמת".

"אולי צריך להתעניין בשלומה של מְגָדָה ולשאל איך היא מסתדרת עם החוברת שהיא רוצה להדפיס ליום ההולדת של בעלה", מוהרהר אָגו לעצמו. "וזה גם חשוב תדמייתית, שאבא ואימוש יראו שאנחנו לא סתם מתבטלים פה. ובמצב הזה, כשאנחנו לא עושים כלום, גם לא תהיה לנו דרך להתחמק מעלקא כשהיא תבקש מאיתנו עזרה בעניין בתה של צביה".

"אולי נפתח את תיבת ההודעות האלקטרונית ונראה אם מישהו מהמשפחה שלח משהו?!" ממשש סופר את שרביט השנהב באהדה.

"בשביל מה?" מחשיך פוש את אור האבנים הטובות בכפות ידיו הגסות. "מה זה ייתן לך, געגועים? יש לנו מספיק גם ככה".

"נכתוב קצת זיכרונות ואחר כך נראה אם לפתוח את התיבה", מחליט אָגו, ומיד ניגש למלאכה.

"היעד הבא שלי היה חוג המחול. תפסתי את אימוש בערב, ממוטטת בכורסה שבסלון אחרי יום מתיש של קורסים ושתי שיחות טלפון עם יולדות טריות ומבוהלות.

"אימוש, מה את אומרת על חוג המחול של עידית בסור?!" התרפקתי עליה, גזיר עיתון צבעוני בידי. "שמעתי עליה מכמה חברות, וכולן אמרו לי שאם הולכים ללמוד מחול, אז רק אצל עידית. היא מלמדת את כל טכניקות המחול הקיימות-"

נופפתי בפרסומת המושכת, "מחול קלאסי, מחול מודרני, מחול... בקיצור. וזה גם טוב לחיזוק השרירים ולפיתוח הקואורדינציה", שכנעתי תוך פזילה אל פרטי המודעה. "ומאוד מעלה את הביטחון העצמי".

"עוד העלאה נוספת של הביטחון העצמי שלך והבניין הזה יקרוס", לחשה אימוש בעיניים עצומות, כשראשה מוטה לאחור.

"ויש הופעה בסוף השנה ואולי אפילו עוד אחת לקראת פורים..." המשכתי ללהג בהתלהבות.

"אנחנו לא כל כך רחוקות מפורים", מלמלה אימוש בפני ספינקס העומד להתפורר. "איך את חושבת שהיא תקבל אותך באמצע השנה?!"

"תתקשרי אליה! תתחנני! תגיד לה שיש לי כישרון! אימוש, פליז!"

תקציר: ריקי משחקת עם עלקא את משחק הדוכסיות. עלקא מספרת על ילדותה, על אימה שנישאה בשנית ועל אחותה צביה שהצליחה לקבל מהוריה יחס עודף.

עלקא ציפתה לילדים וחשה שהוריה אינם מבינים אותה וכי צביה גוזלת ממנה כל פיסת תשומת לב אפשרית. בהמשך נולדו לה שני בנים, ומסיבות שונות המשפחה עקרה להולנד בתחושה קשה מאוד.

עלקא מספרת לריקי שבתה של צביה עומדת להגיע לנפוש אצלה בקרוב, בניגוד לרצונה. ריקי לא אוהבת את הרעיון.

"אז מה אתם אומרים? איך אנחנו הולכים להתמודד עם הגברת שעומדת לנחות אצלנו בגזרה בעוד שבוע וחצי?" שואל אָגו ומאבק את מגפיו.

"הכי טוב לא להתמודד", פוסק פוש תוך כדי סירוק שערו. "נתעלם מעצם קיומה. כשעלקא אמרה שהיא תישן בחדר הסמוך, ירדה לי אבן מהלב. זה מה שהיה חסר לנו - לארץ אותה אצלנו".

"אי אפשר להתעלם ממישהו שגר איתך באותו הבית", מנסה סופר להביא את המצב לידי איזון.

"אני חושש מעניין אחר", פולט אָגו כשהוא מסדר את המגפיים למרגלות המיטה הצהובה. "עלקא היא אישה עסוקה. אין לה זמן פנוי להתרוצץ עם נחמי בכל רחבי הולנד, ואני מניח שאפילו סיור בכרכרה היא לא תפרגן לה בקלות".

"זאת הבעיה של צביה", מתמרד פוש. "אם היא שולחת את הבת שלה בכוח לארץ זרה בלי לבדוק שאכן מעוניינים בה, שתסתדר".

"אתה צודק מצד אחד", מסכים איתו אָגו, "ומנגד - יש לנו אהדה לעלקא ואנחנו לא רוצים שהיא תסתבך. חוששתי שעלקא ניסתה לרמוז לנו בצורה עקיפה שהיא תשמח מאוד אם נצא לטייל קצת עם נחמי כדי שהעול לא ייפול עליה".

"שטויות!" מתנגד פוש, "אל תכניס את עצמך לצרות".

"אהמ... אני מועדיף לקבל את פניהן מאשר להיות מותקף על ידיהן בהפתעה. השאלה היא מה כדאי לעשות - אם לחכות שעלקא תקבל אומץ לדבר, או להקדים אותה ולהציע לה לעזור עם נחמי ולהתנות בפניה את התנאים החשובים לנו".

"איך אתה מדבר על תנאים, כאילו כבר השלמנו עם הכל?!" רושף פוש. "וכאילו שכחתם במו המדובר?"

"נראה", נדלקות וכבות אבני האחלמה והספיר בשרביטו של סופר, "לא התנהגנו הכי בסדר היום עם עלקא. איך סחטנו אותה לספר לה על המשפחה שלה רק מפני שחשבנו שהיא הולכת לחקור אותנו".

"אהה! הבנתי", מתעוותות שפתיו של פוש. "אתה חש צורך לחפות על מה שעשית היום. אבל למה אתה לוקח על עצמך משימה כזו בומבסטית? אתה יכול לרצות את עלקא ולהשיב לה טוב גם בדרכים אחרות ולא על ידי סיוע בתעסוקת אחייניתה. זהו פרויקט גדול וכבד מדי".

"אני לא יודע", מתערב אָגו. "צריך לחשוב על כל האופציות, החל מהגרוע ועד לגרוע מכל. נצא מנקודת הנחה שלא תהיה

לדעתך צמח האלון רחלי לבני

הייתי מסוקרנת לדעת כיצד, כיוון שידעתי בדיוק באילו טיעונים אימוש תשתמש. לא יכולתי לסבול כשהיא הייתה עושה זאת, ומנגד - לא הייתי מסוגלת שלא לשמוע איך זה קורה.

שמעתי אותה מדברת עם עמליה מרכוס, שולפת את כל האמצעים ממחסן הנשק הבלעדי שלה, זה שבעייתות מצוקה הייתי מציצה אל תוכו בוהירות מלאת חשש. נבהלת מההרס שהוא עשוי ליצר אבל אף פעם לא מעיזה לשים עליו בריח. משתעשעת בתכולתו בשעות שבהן הוא סיפק לי את מבוקשי באופן עקיף.

לפעמים התחשק לי לצעוק, לומר לאימוש: "די!!! תפסיקי!!! זה היה כל כך מזמן!!!" הרבה פעמים כך אכן צעקת.

אבל ברנעים האלה, כמו בפעם ההיא שרציתי להתקבל לחוג מחול, ידעתי שזוהי הדרך היחידה שעומדת לרשותי, כדי לקבל את מבוקשתי. ואני כל כך רציתי...

מקורב ראיתי את אימוש מתבייתת בחפירה סביב הפצע שהגלד. אצלה הוא אף פעם לא הגלד.

אימוש הסבירה לגברת מרכוס: "את יודעת שריקי היא לא ילדה רגילה ושהיא עברה דברים בחיים. החוג הזה יתרום לה המון והיא זקוקה לו". מסוממת אפשרתי לעצמי שוב ושוב להריח את הניחוח האסור, להתבשם מהרעל שהוא נושא עימו. יודעת שמדובר בהרגל מנונה שהורס אותי, אבל בו בזמן מעניק לי עונג משכר שאין בו גדרות. רחמיה של מרכוס עלו על גדות שולחן משרדה. גם את חמלתה של עידית בסור הצליחה אימוש לעורר מעל במת המחולות. שוב זכיתי לקבל את מה שרציתי. בדרך פסולה.

ילדה קטנה עם חלומות סגולים וסודות אפלים מאחור".

"מאמי, מה היא רוצה ממך?!" הופיע ירחי (סליחה, ירחמיאל) בפתח הסלון. צדודיתה של אסתי מאחוריו, אוחזת בעגלה החדשה.

"יו אר היר! - אתם פה!" הכריזה אימוש מופתעת. היא היטיבה את המטפחת, התנערה מהכורסה וקמה לקראת ירחי ואסתי. "לאן סי היר בואו נראה אותה", גהרה אימוש לעבר העגלה הירימה מתוכה את ברכה בת החודש.

זעופה קיפלתי את המודעה לארבעה חלקים עקומים. לירחי תמיד הייתה התכונה לבוא ללא התראה בעיתוי הלא מתאים.

"אז מה ריקי רצתה ממך?" הוסיף ירחי לחטט כמיטב המסורת.

ניסתי לתפוס את מבט עיניה של אמא, לרמוז לה שלא תשתף אותו. אם ירחי מנסה להתערב בכל דבר, לפחות לא צריך לעזור לו. אבל אפה של אימוש היה צמוד לשל ברכה, ידיה אחוז בגוף הזעירי ברוך ובביטחון. "דיקי רוצה להירשם לחוג המחול של... של מי אמרת?"

דמיתי למחוללת שנתפסה כשהיא רוקדת בעלי ספורט. "לא חשוב".

"חוג מבית הספר?" הצטרפה גם אסתי למלאכת החיטוט.

"לא. אבל הוא מתקיים ממש קרוב לכאן, מבעת שאול".

"חשבת שבבית הספר לא מרשים לכן להשתתף בחוגים שאינם מטעמים", המשיך ירחי הרוס את חלומותי הסגולים.

ברכה התכרבלה בזרועותיה של אימוש. היא לבשה בייביגרו קטיפתי בצבע ורוד, ופלומת שיערה השחור הזדקרה במפגש עם הצווארון העגל שמאחור. קצת ריחמתי עליה, על שלהוריה יש זמן לקלקל לדודתה הצעירה את הדיים במקום להתמקד בעוללה הקטנה שנולדה שלהם.

"את באמת בעיה", צקצקה אימוש בלשונה. איך מטעם החוגים של בית הספר חוג מחול?"

"אני רוצה את החוג של עידית בסור", נצמדתי אל גרסתי הראשונה בחישוב שפתיים והחילוטי החדק אל תוך דלת האקורדיון.

"חשוב על זה", פטרה אותי אימוש לעת עתה. ממרמרת פניתי אל החדר, בלי לומר לאף אחד מהם.

"למה את הולכת?!" קרא ירחי מאחור. מנתי אחריי את הדלת והתקשרתי מיד לשירה. שירה אמרה שלא אוותר, ושעידית היא המורה הטובה לריקוד וכולם יודעים את זה.

אימוש הסכימה בסופו של דבר, אבל אבא דרש תנאי לרישום, אישור מטעם ההנהלה.

הייתי מסוקרנת לדעת כיצד אימוש תשדל את נבהלת להבין שהחוג הזה נצרך עבורי. ואולי לא

